

"droomgedicht"

de nacht verteert
schept rust uit rozen
draken verliezen hun hoofden
spoken laten los
stil verlangen valt samen
van eva tot adam
besta jij nimmer alleen
in het zonovergoten korenveld
waar de vogels soms veilig landen
en de bomen ingetogen moeten blozen
om de verdwenen grenzen
de niets omzienende lust
de brandende afdrukken
de krassen op je huid
het doorweekte kussen
en jouw woelende metgezel die meekijkt
aan de andere kant
van ons ouderlijk huis

de dag terug is een reis
om nooit meer te vergeten

ame ame

© augustus 2015, zwaluwenkermis, BasicPublishing.nl